

Trupul: însângerat sau îndrăcit?

Alegând pentru spectacolul său titlul **Bloody body**, coregraful Sergiu Anghel a mizat pe echivocul sintagmei englezești, pentru a închide într-o metaforă deosebit de pregnantă întreaga filozofie care, de la anticii greci și până astăzi, a glorificat sau a martirizat, a disprețuit sau a idolatrizat acest receptacol al spiritului – deopotrivă materie primă și forță de muncă, obiect și subiect, muză și instrument pentru arta dansului.

Decorul îl constituie o veche peliculă documentară, consacrată unuia dintre experimentele medicale ruso-americane privind posibilitatea de a fi păstrate în viață organele extrase din corp; în egală măsură crud și fascinant, filmul rulează iar și iar, adesea proiectându-și imaginile chiar și pe corpurile interpreților, atunci când mișcarea lor obturează ecranul din fundalul scenei.

Urmărind să creeze iluzia nudității dansatorilor, costumele semnate de Raluca Botez sunt albe ca varul și ca tifonul cu care pielea rămasă liberă este acoperită la începutul acțiunii; pe de altă parte, spațiul de joc e mobilat printr-o recuzită de laborator, cu care interpreții interacționează de o manieră ce justifică definirea de către autor a creației sale drept „spectacol-instalație”.

Cumulând funcțiile libretistului, coregrafului, regizorului și ilustratorului muzical, Sergiu Anghel este și de astă dată autorul cvasitotal al spectacolului oferit, iar dansatorii din trupa „Orion Balet” i se supun și totodată îl inspiră, prin flexibilitatea și agilitatea, forța și rezistența pe care (chiar și aceluia care nu sunt absolvenți ai unor studii liceale de specialitate) le-o procură excelenta pregătire tehnică asigurată de către același maestru de balet (lector universitar și coordonator al catedrei de creație coregrafică de la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică din București).

Desigur, elementele de maximă dificultate și spectaculozitate ale mișcării cu care coregraful își construiește discursul sunt încredințate Sandrei Mavhima (balerină care de ceva vreme ține capul de afiș al trupei) și lui Bordas Attila și Arcadie Rusu (dansatori ce au toate șansele să egaleze performanțele interpretative de odinioară ale lui Sergiu Anghel), dar, prin expresivitatea corporală și prin puterea de comunicare a emoției artistice, Raluca Botez și Elena Păun, Gabriel Luca și Petrică Voicu egalează în chip fericit contribuția celor trei vedete la reușita spectacolului.

Lansat cu mare succes în cadrul Festivalului Național de Teatru din luna noiembrie a anului trecut, *Bloody body* se prezintă acum săptămânal (de regulă, vinerea) în Sala Rondă de la Centrul Național al Dansului. Și sper că se va mai juca multă vreme de-acum încolo, după ce Ministerul Culturii și Cultelor va retrage de deasupra trupei „Orion Balet” noua sabie a lui Damocles pe care o agită nedreptul ordin de desființare pe care l-a emis la 4 ianuarie 2007 Centrul Național de Artă „Tinerimea Română”...

După cum se vede, istoria se repetă mereu, căci parcă ieri scriam rândurile de mai jos, publicate în „Agenda” celui dintâi Festival „Enescu” de după 1989:

„O trupă atât de tânără precum «Orion Balet București» (ce împlinește abia un an de existență) n-are voie să moară!

O trupă îndrumată de artiști de asemenea calibru precum Ioan Tugearu și Raluca Ianegic nu poate să moară!!

O trupă ai cărei dansatori (mulți dintre ei abia ieșiți de pe băncile școlii, cu un an în urmă) au ajuns într-un timp atât de scurt la asemenea performanțe – nu numai tehnice, dar și expresive – nu trebuie să moară!!!

...Iată concluzia spectacolului de adio oferit, în cadrul Festivalului «Enescu», de către «Orion Balet București», căruia Ministerul Culturii – evident, numai din lipsă de fonduri! – i-a retras subvenția încă de acum o lună. O despărțire care s-a încheiat într-un veritabil triumf, cu o sală arhiplină, cu ovații și flori – adică la fel cum s-a consumat, acum un an, și debutul trupei...

Că între timp cei zece balerini și coregrafii lor n-au reușit să atragă un public plătitor suficient de numeros sau să contracteze mari turnee internaționale care să le asigure rentabilitatea funcționării, e drept; dar drept este și să ne întrebăm: câți alți artiști români, chiar dintre cei cu faimă deja stabilită, au reușit «să aducă bani» în aceste vremuri de continue reașezări (și nu numai de prețuri, ci și de mentalități și trebuințe culturale)???

Cu un limbaj coregrafic singular în contextul extrem de puținelor grupuri de dans contemporan de noi și recordat la cele mai recente inovații mondiale (un limbaj ce solicită dansatorilor o condiție fizică de natură de-a dreptul athletică), cu o fantezie a mișcării ce închide în sine nu numai propria-i frenezie (paroxistică uneori, violentă cel mai adesea), dar și profunde și neașteptate trimeri la cele mai diverse domenii ale culturii universale, cu o echipă unde fiecare dansator este un solist, „Orion Balet București” poate și trebuie să supraviețuiască.“

Înlocuiți numele lui Ioan Tugearu și Raluca Ianegic cu acela al lui Sergiu Anghel (care din 1993 conduce trupa, în calitate de director artistic) și veți constata că fiecare cuvânt din articolul în cauză rămâne valabil și astăzi, după un deceniu și jumătate de când conducerea de atunci a Ministerului Culturii a știut să găsească o rezolvare pozitivă crizei respective!